

Viky Malá

Renata Štouračová (3. místo v I. kategorii)

Ahoj, jmenuji se Viky Malá, je mi 14 let a bydlím v jednom starém domě se čtyřmi byty v Dobříši. Žiji pouze s mámou, protože otec se odstěhoval, když mi bylo 8 let. Moje sousedské vztahy nejsou zrovna dobré. No, spíše jsou dost napnuté, ale je tam jedna světlá výjimka. Jmenuje se Samuel. Pokud ale chcete vědět vše, tak si to přečtěte. Rozhodně jsem nikdy netoužila být otrokem paní Lekrutové. Myslím, že ani nikdo z vás. To jsem si samo nezařídila já, ale moje mamka. Důvod? No, jen proto, že jsem měla špatný vysvědčení před prázdninami. Co je na čtyřech čtyřkách a pěti trojkách? Jsem prolezla, tak co.

Ale ne, moje máma si nedá říct, a tak musím dělat otroka Lekrutce. Lekrutce, spíš ježibabě staré, musím vynášet koš, utírat prach, vykartáčovávat jejích šest koček, které jsou příšerně vypelichané. A to ještě za vámi stojí a říká: „Tamhle na koberci je drobek, pořádně, Viktorie, nebo nic za to nedostaneš, nebudeš to flinkat.“ Ježibaba jedna, co si o sobě myslí? Před mou mámou dělá, jak jsem šikovná, ochotná, milá, ale jakmile se za mamkou zaklapnou dveře, tak peskuje. Potom je tu pan Gerbert. Je mu asi 35 let, jak mé mamce. Pořád na ni hází smutné cukrující pohledy a vzdušné polibky. No, prostě mou mámu balí. A co na to mamka? Jasně, jí to ani neva. Chodí s ním do kavárny, každý den na večeři a obědy. Nesnáším ho, izoluje mě od mamky. Dokud se sem nenastěhoval, byly jsme s mamkou nejlepší kámošky, nehádaly jsme se. Od té doby, co tu bydlí, se jen hádáme.

No, ale zpět ke Gebrtovi. Ten se ke mně chová, jako by byl můj otec. Fuj, takového sousedského slizouna bych nemohla mít za otce. Avšak to není to nejhorší. Je tu ještě větší problém, a to je problém číslo 3. Je to rodinka z Prahy. Mají jednu dceru Lindu a syna Samuela. Jmenují se Petříkovi. Jsou strašně moc bohatí. Dost se nad námi povyšují. Mou mámu stále poučují, jak mě má vychovávat, pořád ji informují, jak jsem na ně drzá.

Jenže já za to nemůžu, když Linda provokuje. Vyplazuje na mě jazyk, směje se mi, podbrnkává mi nohy a mnoho jiného. Pak se diví a stěžují si, že vždycky Linda přijde domů s křikem, brekem, boulemi a modřinami, protože vždy za to dostane. Jednou, když jsem vynášela koš Lekrutce, potkala jsem Lindu na schodech. Ta mně začala nadávat. Tak jsem ji přetáhla tím pytlem s odpadkama. Největší sranda byla, když se vše na ni vysypalo. Ale pak bylo peklo od Petříkové vepříkové. No, to je pořád něco.

Zato Samuel, ten je tak nádherný. Nejradši bych s ním chodila, můžu na něm oči nechat. Ale to nejde. Ten má hlavu jen na učení. Nic jiného ho nezajímá, jen se učí, učí a učí. Ale měla jsem štěstí. Viděl mě, jak jsem jeho sestru přetáhla tím pytlem s odpadkama. Smál se, až se za břicho popadal, a svíjel se v křečích. No, a tak to pořád pokračuje. Doufám, že jednou Samuela ulovím. ☺

Renata Štouračová